

[Aksel Larsen.]

Måske skal jeg bruge et mere jævnt eksempel end atomenergien til at illustrere, hvad det betyder. Hvis der i De Forenede Nationer fremkom et forslag, det være sig et canadisk, et amerikansk, fransk, belgisk eller dansk forslag, om, at der skulle laves et internationalt kontrolorgan — udpeget af De Forenede Nationer og med flertal for det, man kalder vestmagterne —, som skulle eje og forvalte al vandkraft i verden, ville der dog sikkert rejse sig et hyl i visse lande, hvor man ville sige: det vil betyde, at man udleverer vandkraften til Amerikas Forenede Staters beherskelse. — Vandkraften er en vigtig energikilde i mangfoldige lande. Jeg tror ikke, der er ret mange lande, der har lyst til at udlevere denne energikilde; jeg tror nok, de selv foretrækker at beholde ejendomsretten til den.

Atomkraften er eller kan blive en endnu vigtigere energikilde, og derfor er det ganske forståeligt, at Sovjetunionen har sagt: det vil vi ikke gå med til. Vi vil selv forbeholde os ejendomsretten og dispositionsretten, men vi vil underkaste anvendelsen af atomenergien international kontrol af et af De Forenede Nationer valgt organ, hvor flertalsafgørelser skal være gældende.

Jeg har været nødt til at komme med disse bemærkninger; de var nødvendige under hensyn til den fremstilling, udenrigsministeren har givet, og som jeg finder ikke er helt korrekt. Han sagde jo bl. a., at Sovjetunionen var gået imod dette forslag, fordi den ikke ville opgive suverænitetsprincippet. Nej — men det kan jo ikke være udenrigsministeren ubekendt, at der hersker forskellige økonomiske systemer i Sovjetunionen og i Amerikas Forenede Stater. Sovjetunionen bygger på socialistiske principper, Amerikas Forenede Stater på kapitalistiske principper, og udenrigsministeren kan dog ikke mene, at det skulle være rimeligt, at den socialistiske Sovjetunion skulle udlevere ejendomsretten og beherskelsen af sine energikilder til kapitalisterne i Amerikas Forenede Stater.

Men efter at jeg er kommet med disse bemærkninger, må det være mig tilladt at bede om en yderligere udtalelse — den behøver ikke at være meget langvarig, men klarere — fra regeringens side om, hvorfor man i grunden er modstander af de forslag, Sovjetunionen har fremsat, og hvorfor man har foretrukket at stemme for andre forslag, om hvilke man enten måtte vide, at de var absolut uantagelige for et land, der satte sin nationale suverænitet højt, eller måtte være

betydningsløse, fordi de bestod af fromme ønsker.

I 1946 blev det af De Forenede Nationer enstemmigt vedtaget, at man skulle arbejde henimod international kontrol med atomenergien og forbud mod atomvåben, og at dette skulle organiseres af sikkerhedsrådet. Nu ligger det sådan, at i De Forenede Nationer har man nedstemt forslag, som er en videreførelse af vedtagelsen i 1946, gående ud på forbud mod anvendelse af atomkraft til masseødelæggelsesvåben, ødelæggelse af alle eksisterende atombomber, stormagtsnedrustning og international kontrol med, at disse beslutninger overholdes og gennemføres af medlemsstaterne, hvorhos det internationale kontrolorgan, hvor flertalsretten som sagt skulle være afgørende, hurtigst muligt skal foretage en optælling af alle staters krigsrustninger, en opgørelse af deres væbnede styrker, deres krigspotential. Jeg beder om at få at vide, hvorfor regeringen, der angivelig er så fredsvenlig, anser sådanne forslag for aldeles uantagelige, hvorfor den mener, det er en god gerning at stemme imod sådanne forslag.

Derpå beder jeg om yderligere oplysninger, nemlig oplysning om, hvorfor man ikke kan vedtage det forslag til beslutning, den kommunistiske gruppe her har stillet. I sine indledende bemærkninger sagde den højtærede udenrigsminister, at forslaget indeholder kun smukke og rigtige tanker, og at alle magter i De Forenede Nationer vil kunne tilslutte sig dets principper. Hvis det virkelig er udenrigsministerens og altså også regeringens mening, hvor kan det så være, at udenrigsministeren endte sin tale med indtrængende at anmode folketinget om at forkaste dette forslag, der kun indeholder rigtige og smukke tanker, og som er sådan formet, at alle magter i De Forenede Nationer vil kunne tilslutte sig dets principper? Ja, udenrigsministeren sagde, at en af grundene til, at det ikke kunne nytte, var den omstændighed, at Danmark ikke havde sæde i sikkerhedsrådet og lignende permanente organer i De Forenede Nationer. Jeg begriber ikke, at man kan komme med en sådan bemærkning. Selvom Danmark ikke har sæde i sikkerhedsrådet, kan Danmark formodentlig alligevel ad de kanaler, udenrigsministeren sikkert godt kender, henvende sig til De Forenede Nationers organisation og til sikkerhedsrådet og komme med sine forslag eller indstille noget. Jeg tror ikke, der er noget i vejen for det. Selvom Danmark ikke har sæde i sikkerhedsrådet, tror jeg ikke, der er noget i vejen for, at rege-